

Ուայլ ովկեան, եւ ի ցայտել ջուրցդ ի ղէզ,
Եւ ի նընթել քում իբր հընձեալ անդաստան,
Վրով մեծութեամբ ընդարձակին միտք ի մեզ.
Խօսի յոգիս մեր անձուկս ինքն անսահմանն.
Ո՞ր անաստուած կամ ո՞ր մոլի բնաւ առ քեւ
Եշխէ հաստցէն տիեզերաց կալ յուրաստ.
Յանչափութեան յայտնի Շարձրեալն արդարեւ.
Օ երկնից տեսի հայելովդ բաց առագաստ.
Ո՞ւայլ ովկեան, որով հաւատքս ըսկսանի,
Ռո դառն ալեօքդ՝ են ինձ աւուրք քաղցուենի:

ԵՄ · ՏԵՇԱՆ

Առ Ծով :

Ով սըրբազան ծով լայնածիր,
Իմանի զըւարթ դիմացդ ինձ թոյր.
Ողջ լեր յայգուն ճաճանչս ինձ ցիր,
Որ տայ գողով շըրթանցդ համբոյր:
Ինձ երանի որ մըտերիմ
Բնիւր սըխրացեալ ի քեզ անդամ,
Եւ վերըատին դառնամ բերիմ
Հայել սըրտիւ յօժարակամ:
Երբ քեզ զմայլեալ լըսեմ ունկամբ
Ինդ քեզ ոլանայ շունչս ի բարձունս,
Ու նդ քեզ ցածնու ի վայր ողջամբ
Ո՞ինչ ի բնութեան դամբանս թաքունս:
Երբ արեգակն ի քեզ խոնարհ
Ուխի մաշիճը ծիրանի,
Ռմեացդ հընչէ մըրմուռ բարբառ
Խոնջեալ երկրիս յերգ որրանի:
Երեկոյն աստղ ի քեզ յակշիռ
Իմացուստ ձայնիդ լըսէ մոտադիւր.
Ուսին ժըմտեալ ի լոյս կայտիռ
Իւ ծածանի բեկբեկ բիւր բիւր:
Յաճախ թողեալ զէշտ անտառին
Ի մըկանանց քոյոց հրապոյր
Դիմեմ թաւալ յալսըդ խորին
Եւ զովացեալ ալբնդիմ կազդոյր:
Ռզգէ հոգի Տեառն առ քերդող
Օ որ մայրաբար բերէն երկիր.
Ռոյլ ի կապոյտ ծոցիդ դռնդող
Ինդարձակին միտք խանդակիր:
Կայր առ ծովին հազներգուն կոյր.
Ը առաջէին կոհակըն շուրջ,
Հըսկայազանց դարն ոսկեհուռ
Ը շընջեր զնովաւ ոլըճնեալ ի լուրջ:
Ու ի կարապաց թիւ սլացական
Դաշնակաւոր եհաս աւիւն.

Ու Խլիականն ու Ողիւսական
Ո երաթըռեան ընդ երգ ծովուն :
Դի՛ էր աչեայ՝ լուռ եւեթ կային
Երկինք ու երկիր եւ ծով զնովաւ .
Այլ արդ երգեն յաշըս կուրին
Երկինք ու երկիր եւ ծով տակաւ :

Լ. ՇԴՈՒՊԵՐԿ

Նորագ ի Ծով :

Հըզօր է ծով, այլ հզօրագոյն որ վարէ զխեռըն կոհակ .
Չեռն քո, Տէր, կառոյց զափունս, պեղեաց զանդունդն անյատակ .
Ը ունչդ որ խաղաց ի սկրզբանէ յերես նորին՝ խաղայ ցարդ .
Դ նոյն թափոյ նհանջեալ ալեաց՝ գլորին յառնեն ու անկանին :
Դ գաւառացն անձրեւու ամպ քո յարուցեալ իբրու նախ՝
Երթայ ոռոգել զերկիր տարած, ածել հովտաց ըզդալար .
Ե շխարհք ազանց սպասեալ մընան հողմնավար լայն հովանոյն ,
Եւ ի տարափ տեղոյն՝ լրսեն խրնդիւ զհրնձոցն աւետիս :
Ես կարկառեալ հայիսմ ընդ այդ համատարած կապուտակ
Ուր տարմաբար ցընծան կայտուեն յարեւ կատարք բիւր ալեաց
Երը ամբոխի մեծի պարզեալք ի վեր բազուկք ծափ ի ծափ .
Եփտեմ ըզնաւս կղզի՝ կղզոյ հըրուանդանէ հըրուանդան
Եւերթ տարագէմք յաշխարհ հեռի, յերկրէ հընոյ մերթ ի դարձ .
Հողմ քո համբոյր վարէ զնոսին մինչ բարձեալ գան ակաղձունք
Յաղիսամաղինէ ծագաց երկրի, եւ կենաց քաղցըր գանձուք ,
Ո ինչեւ նաւազն ի նաւակայս բերկրապատար արկեալ ձայն
Ո ագըցելով ընդ կայս ծրարեալ իջուցանէ զառագաստ :
Եյլ ո հանդուրժիցէ ժուժկալել քոց մըրըրկաց .
Ո բաւիցէ նդդէմ կալ շընչոյն ծովայարոյց ծովասաստ .
Ե բդարութիւն քո, Տէր, հասեալ հարու զերկիրս ի դալուկ
Երբ ի տորմիզս կուռ խազմամուղ ընդ խրոխտ մկանունս պերճասահ .
Ուր քաղաքաց տանին հըրծիգս ու աւեր անքոյթ պետութեանց ,
Յանկարծոյն թափ շըրջապըտոյտն անկանիցի փոթորիկ .
Երակաստից թռուցեալ ձըրձին հանգոյն վըզոյն ձըւենից ,
Կայմք խորտակեալ քակտին, ընդ կողս ի վայր ի վայր ձողփան վէժք ,
Ե Տէղ նոցին մենքենայք հոսին յանդունդս անյատակ .
Եւ ջոկք մարտկացըն վառելոց ի զարդ զինու Ճակատուց
Յորձանասոյզ կոծեալք կամ զի ցուրտ ի պարեխս ընկեցիկք :
Յայնժամ ազինք ահարեեկք զուլ տան առ մի վայր ի կըռուց :

Ելքդ անդուլք ծախեալ մաշեն զափունս երկրի հինաւուրց .
Եաշտք արգաւանդք զեռան ի մօրս, տապալ դընին սարաւանդք ,
Եմբովտք ծովուն վարեն զաւազ ի շինամէջս ողողակ .
Եինչ ի բայի անդր ի կանաչ միջածովուն ի սենեակ
Ուր լայնասփիւռ ծաւալին ջուրք եւ խորագոյնս սուզի լար ,
Ուր ի քընին գործոց քոյ, Տէր, չժամանէ ակն հետազօտ ,
Ենդ դու մարզես զորդնըն բըստոյ կանգնել զխարակս իւր ըստուարս .
Ենդ ջուրքք զողեալ կառուցանէ զարուց ի դար զիւր շինուած ,